

Policer maatte være stempelfri ligesom Statsanstaltens. Vi vare i Henhold dertil ganske trygge; det lod sig nok ordne, der behøvedes kun et Andragende til Finansministeren. Vi indsendte saa et Andragende til den tidligere Finansminister. Han tog det under Overvejelse og sendte det til Skattedepartementet, hvor Sagen blev nærmere undersøgt. Men saa viste det sig, at med de Former, under hvilke vort Selskab var dannet, og under hvilke Beløbene indbetaltes til Statsanstalten, kunde man ikke med Loven i Haanden sige: Dette Selskab skal have Stempelfrihed for sine Policer. Finansministeren kunde da ikke efter Loven gøre denne Indrømmelse, og vi maatte da gaa en anden Vej, forme vort Andragende saaledes, at vi anmodede Finansministeren om at forelægge et Lovforslag om Stempelfrihed for vort Selskab. Det er det, Finansministeren har gjort, og hvorfor vi yde ham vor Tak og Anerkendelse.

Med Hensyn til Rimeligheden af, at vi opnaa denne Stempelfrihed, skal jeg blot gøre nogle faa Bemærkninger. Stempelafgiften betales af Selskabet, ikke af de forsikrede. Vi gik nemlig ud fra, at da vi jo nok opnaaede Stempelfrihed, behøvede vi slet ikke at tage nogen Stempelafgift med i Betragtning. Det blev altsaa en Byrde, der kom til at hvile paa den meget nøje Beregning, vi havde foretaget for at gøre Præmien saa billig som muligt, og hvorved den forrykkedes. Nu kunde det maaske nok lade sig ordne, om vi havde med større Forsikringer at gøre. Men vi have jo ogsaa med meget smaa Forsikringer at gøre, navnlig Børneforsikringer. Naar til Eks. en Familiefader forsikrer flere Børn for derigennem at sammenspare en Sum til deres Konfirmation, bliver det et ikke ringe Antal Policer med deraf følgende Stempelafgift. Vi have derfor været nødte til at indføre den Ændring, at de forsikrede selv skulde betale Policerne. Det ved man vel kunne komme bort fra ved dette Forslag, der saaledes vil komme de forsikrede til gode. Vi have været nødte til at gaa ned med Policepengene. Policen koster ellers 1 Krone, men vi ere gaaede ned til 50 Øre. Vi ville nu temmelig sikkert kunne komme til at ophæve Policepengene.

Der er ogsaa en anden Art Forsikring, nemlig Forsikring uden Lægeattest, hvor de andre Selskaber konkurrere med Statsanstalten, idet de ikke kræve en saadan. Det giver en usolid Forsikring, fordi ingen ved, om de faa Pengene udbetalte,

naar de have undladt at søge Lægeattest. Men der er en anden Art Forsikring, hvorefter der kan udbetales en mindre Sum ved Døden, men som ellers gaar ud paa, at Forsikringssummen udbetales i levende Live. Af disse Forsikringer, der ere ret populære mellem Arbejderne, idet der ingen Lægeattest fordres, og som i Reglen ere ret smaa, er der allerede tegnet et ret betydeligt Antal. Ogsaa for dem ville vi maaske kunne ophæve Policepengene og derigennem lade Stempelfriheden komme de forsikrede til gode.

Samtidig med at denne Lov igen vil bringe Selskabet ind paa det solide Grundlag med Hensyn til Beregning af Præmiernes Størrelse, som det oprindelig hvilede paa, men som var blevet noget forrykket derved, at vi skulde betale Stempelafgift, ville vi blive i Stand til paa flere Omraader at yde de forsikrede Fordele. Derigennem haabe vi, Forsikringstanken skal kunne fremmes i væsentlig Grad blandt Arbejderne. Jeg vil anbefale, da Lovforslaget er saa kort og Sagen saa klar og Formaalet saa godt, at dette Lovforslag fremmes med den størst mulige Hurtighed. Det er klart, at jo hurtigere det gennemføres, desto hurtigere ville de forsikrede faa de Fordele, det byder, og desto bedre vil Forsikringstanken kunne fremmes blandt Arbejderne. Hermed skal jeg anbefale Sagen paa det bedste til hurtig Fremme.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Jeg skal udtale min Tak for den Modtagelse, som Lovforslaget har faaet her i Tinget. Det er, som den sidste ærede Taler gjorde opmærksom paa, saaledes, at det Andragende, som har ligget til Grund for dette Forslag, er indgivet i min Forgængers Tid. Men naar jeg har fremmet denne Sag, er det, fordi jeg anser det for en glædelig Ting, naar der i Arbejderstanden kommer en Bevægelse for at livsforsikre sig selv og sine efterladte. En saadan Bevægelse i Arbejderstanden er et Tegn paa, at den modnes, og da Livsforsikringstanken i andre Lande er trængt langt dybere ned end i vort Land, synes det berettiget, at man fra Statens Side gør, hvad man kan, for at en saadan Bevægelse kan slaa Rod herhjemme.

Det her foreliggende Forslag er i Virkeligheden ikke andet end en simpel Konsekvens af Loven af 2. Februar 1870 om Stempelbegunstigelser for visse Arbejderforeninger. Denne Lov nævner netop saadanne Foreninger af Arbejdere, som have til Formaal ved Indkrævelse af successive